

Marjon
Hoffman

Flooz denkt door!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als je heel slecht in dictee bent, mag je best een goed idee bedenken om iets minder fouten te maken.

Regel 1

Meestal vind ik het leuk op school, maar op sommige dagen zou ik willen dat er geen school was. Vandaag is zo'n dag, en dat is de schuld van juf Marja.

'Pak allemaal een pen, ik ga dictee geven,' zei ze namelijk net.

Ik heb een enorme hekel aan dictee. Dat komt doordat ik heel erg slecht ben in spellen. Ik snap niet waarom grote mensen het altijd zo belangrijk vinden dat kinderen moeilijke woorden foutloos kunnen schrijven. Zeker als het allemaal volwassen woorden zijn zoals 'continuïteit' of 'belangeloosheid', daar heb je als kind toch niets aan! En dan heb je nog die stomme D's en T's en DT's die in elk zinnetje weer anders zijn omdat er een ander woord voor staat of omdat de zin in de verleden tijd of in de tegenwoordige tijd staat.

'Bah!' mopper ik tegen mijn lege dictee-velletje en ik schrijf mijn naam zo netjes mogelijk in het vakje van

de rechterbovenhoek. Netjes schrijven vind ik eigenlijk veel belangrijker dan foutloos.

Maar juf Marja is het daar blijkbaar niet mee eens. Zij begint het dictee voor te lezen en alle kinderen schrijven driftig mee.

‘De gloed-nieu-we fau-teuil stond ach-ter in de ves-ti-bu-le,’ leest juf Marja met haar speciale dicteestem. Dan praat ze altijd alsof ze lesgeeft aan een groep dove aapjes, zo overdreven langzaam en hard spreekt ze alle woorden uit.

‘Romeo kuste Juliette zo passioneel dat ze bijna bezweek in het avondrood...’

Het zweet loopt over mijn rug en na drie zinnen weet ik zeker dat ik al minstens vijftig fouten heb. Zou er nou echt niets te verzinnen zijn om die moeilijke zinnen iets makkelijker op te schrijven? Want hoe minder moeilijke woorden ik moet schrijven, hoe minder fouten ik heb!

Ik denk er een hele zin lang over na en dan krijg ik ineens een idee.

Ik schrijf gewoon alleen op wat ik echt begrijp en al die moeilijke woorden verander ik of sla ik voor het gemak even over.

Het uiterst zeldzame
babushkapoppetje stond al sinds
jaar en dag op de schoorsteenmantel
van de narcistische barones
Jacqueline

‘De achterdochtige prins van Perzië vond het exclusieve diner van de koning van Madagaskar formidabel,’ leest juf Marja.

De prins vond het eten van de koning erg lekker, maak ik ervan.

Juf Marja leest de volgende zin voor: ‘Het uiterst zeldzame babushkapoppetje stond al sinds jaar en dag op de schoorsteenmantel van de narcistische barones Jacqueline.’

narsistiesj??

Er stond een poppetje bij een vrouw met een franse naam op de schoorsteen, schrijf ik.

Mijn eigen zinnnetjes zijn echt een stuk duidelijker dan de zinnen die juf Marja voorleest. Ik voel me lang niet meer zo vervelend als aan het begin van het dictee!

Als de juf na dertig zinnnetjes eindelijk klaar is, lever ik mijn dictee zelfs vrolijk in.

's Middags zit ik tevreden aan de keukentafel te tekenen. Mijn moeder is druk bezig met opruimen. Ze heeft de hele leesmand omgekeerd en maakt nu stapeltjes van tijdschriften en kranten. Ik hoor dat ze iets tegen me bromt, maar ik versta niet goed wat ze zegt, dus ga ik gewoon door met mijn tekening.

'Flohoor!' roept ze nog een keer ongeduldig. Ik kijk opzij en zie dat ze een stripboek omhooghoudt. 'Heb je deze nou al uit of niet?'

Ik kijk naar het oude stripboek en knik. 'Ja, al lang.'

Mijn tekening wordt erg mooi, vind ik zelf. Het is een soort kameel, maar dan met een roodbruine langharige vacht. Ik heb het gevoel dat ik dit dier zelf heb uitgevonden en besluit er nog een paar kleintjes bij te tekenen.

Ik ben net de voetjes van het eerste kleintje aan het inkleuren, als de telefoon gaat.

Mijn moeder neemt na 15 keer rinkelen eindelijk op en kletst wat door de telefoon. Ik concentreer me ondertussen op mijn kamelenbaby's.

Ach, wat zijn ze schattig geworden zo, met die kleine oortjes en schattige bruine kamelenoogjes.

'Floor, dat was juf Marja,' zegt mijn moeder even later.

Ik schrik op van mijn tekening. 'Juf Marja?'

Mijn moeder knikt. 'Ze maakt zich een beetje zorgen over jouw oren. Blijkbaar heb je haar bij het dictee niet zo goed verstaan. En ik merk zelf ook dat je me soms niet goed hoort. Dus ga ik een afspraak bij de dokter maken, oké?'

'Oké.' Ik weet natuurlijk wel dat het niet waar is, maar zo heb ik in ieder geval een goede smoes voor mijn dictee.

Een paar dagen later zit ik achter in de auto op weg naar de orendokter.

'Heeft de orendokter een eigen kantoor?' vraag ik.

Mijn moeder schudt haar hoofd. 'Nee, hij werkt in het ziekenhuis en hij heet ook eigenlijk geen orendokter, maar een KNO-arts!' roept ze. Sinds ze het

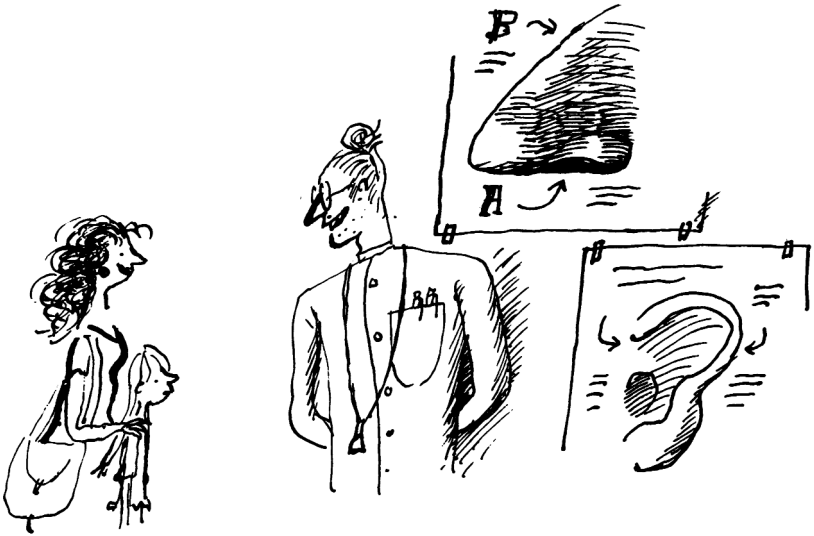

idee heeft dat ik slechte oren heb, praat ze niet meer gewoon tegen me, maar roept ze alles.

Als we in het ziekenhuis komen, meldt mijn moeder ons aan bij de balie. Ik kijk om me heen. Ik vind het er best gezellig uitzien. Er staat een groot aquarium met tropische vissen en overal ligt speelgoed.

‘Je bent meteen aan de beurt,’ zegt de mevrouw achter de balie tegen mij. Zij praat ook al zo hard. ‘Jullie mogen naar spreekkamer gB lopen.’ En ze legt mijn moeder uit hoe we daar kunnen komen.

We lopen de lange gang door, en vinden het meteen omdat de dokter zijn hoofd uit de deur steekt om te kijken of wij er al aankomen. ‘Ahoy!’ roept hij vrolijk naar ons.

De orendokter ziet er vreemd uit voor een dokter. Hij draagt een hoekige bril en heeft zijn lange blonde haar samengebonden in een knotje boven op zijn hoofd.

‘Hey kiddo! Ik ben dokter Nico,’ zegt hij en hij steekt zijn hand naar me uit. ‘En ik zie dat je je knappe zus hebt meegenomen.’ Dokter Nico wijst naar mijn moeder, die meteen begint te giechelen. ‘Gaan jullie mee?’

We lopen naar de tafel van dokter Nico en hij gaat recht tegenover ons zitten. Mijn moeder vertelt over de zorgen van de juf en over haar eigen zorgen.

Ik kijk rond in de kamer van dokter Nico, het ziet er erg vrolijk uit voor een dokterskamer. Het lijkt

eigenlijk meer op een binnenspeeltuin, zulke leuke spullen heeft hij. Rubberen matten, een schommel, kinderboeken, zitzakken in verschillende kleuren, muziekinstrumenten.

‘Nou, laten we eens kijken!’ zegt dokter Nico dan. Hij tuurt in mijn oren met een apparaatje. Daarna doet hij nog een paar testjes die ik eigenlijk best leuk vind om te doen. Ik krijg een grote koptelefoon op en als ik een piepje hoor, moet ik het zeggen. Ik doe het testje zo goed als ik kan, want ik ben het zat dat mijn moeder steeds zo hard tegen me praat. Ik krijg daar zelfs een beetje pijn aan mijn oren van!

Als dokter Nico eindelijk alles heeft bekeken en getest, tikt hij wat in zijn computer. Dan kijkt hij bezorgd naar ons.

‘Floor heeft toch een soort doofheid, ben ik bang,’ zucht dokter Nico.

Ik schrik. ‘Maar ik ben helemaal niet doof..’ zeg ik met een zielig stemmetje.

‘Toch wel een beetje,’ zegt dokter Nico, ‘je bent Oost-Indisch doof.’

Ik schrik me rot. De dokter heeft net gezegd dat ik doof ben!

Mijn moeder glimlacht een beetje en ik snap niet waarom.

‘Het is niet erg, hoor,’ zegt dokter Nico, ‘het is juist handig!’

‘Handig...?’ stamel ik, ik begrijp er helemaal niets meer van!

‘Ik zal het je laten zien.’ Dokter Nico vraagt of ik even om de hoek van de deur op de gang wil gaan staan.

‘Floor, wil je een lolly?’ hoor ik hem fluisteren.

‘Ja, lekker!’ roep ik terug. Nu kan hij tenminste horen dat ik niet echt doof ben!

‘Kom de kamer maar weer in, Floor!’ lacht dokter Nico, en hij geeft me een grote lolly.

‘Als ik u was, zou ik het ook even tegen de juf zeggen,’ zegt hij tegen mijn moeder en hij geeft haar een hand. En daarna geeft hij mij een hand. ‘Je bent klaar hier, je hoeft niet meer te komen!’

‘Ja, maar wat moeten we dan doen om mijn doofheid weer beter te maken?’ stamel ik.

‘Daar is maar één ding op te verzinnen: bijles in taal, zodat je volgende keer je dictee gewoon kunt maken. Oost-Indisch doof zijn betekent dat je alleen maar hoort wat je graag wil horen!’ lacht dokter Nico.

Op de terugweg in de auto zit ik makkend met mijn lolly op de achterbank. Mijn moeder begint over bijles in taal, maar ik besluit nog heel even lekker Oost-Indisch doof te zijn!